

selv tjener noget, en Ret til at faa overladt til sin Raadighed de Penge, som den skal bruge til de Udgifter, som det efter Skik og Brug tilkommer den at afholde — særlig til Husholdningen og til sit personlige Behov. Nogen egentlig Løn for det Arbejde, Hustruen gør i Hjemmet, tillægges hende ikke ifølge Lovforslaget, men for Arbejdet i Hjemmet maa der tilkomme hende Krav paa at faa af Manden udbetalt Penge til Tilfredsstillelse af hendes personlige Fornødenheder i det Forhold, som maa anses for passende efter hele Familiens Stilling. Jeg skal i denne Forbindelse ogsaa nævne § 50. Den giver enhver af Ægtefællerne Ret til at repræsentere det ægteskabelige Fællesskab i alt, hvad der vedrører den daglige Husholdning, medens den gældende Ret ifølge Christian V.s Danske Lov, 5—1—13, kun giver Hustruen en saadan Ret, enten naar hun har Mandens Bemyndigelse dertil, eller naar Retshandelen kan siges at være til uomgængelig Fornødenhed. Og saa er Forholdet nu det, at Manden kan tage Bemyndigelsen tilbage, medens det efter det her foreliggende Lovforslag er udelukket. Vi vil altsaa ikke mere kunne opleve at se i Aviserne en Annonce saalydende: „Ingen maa betro min Hustru noget i mit Navn, da saadant ikke vil blive betalt af Anders Hansen“. Det kan ikke nytte noget her-efterdags, Hustruen vil ifølge det foreliggende Lovforslags § 50 have Lov til at stifte Gæld til den daglige Husholdning, og det bliver Manden ansvarlig for, ligesom hun i øvrigt ogsaa selv bliver det. Det er en ny Forpligtelse, som Hustruen faar, men den maa følge af hendes Stilling lige med Manden. Der foreskrives for øvrigt en hurtig Forældelse af denne Gæld, ligesom ogsaa Ansvaret begrænses noget ved Regler, som indføres i Bestemmelserne om Bosondring, Separation og Ægteskabets Ophør.

Kapitel VI handler saa om Forældremyndigheden, og det turde være, som jeg allerede en Gang har bemærket, den vigtigste Bestemmelse i hele Lovforslaget. Nu er det Manden, der har det juridisk afgørende Ord, det er Manden, der udøver Forældremyndigheden over Ægtefællernes fælles Børn. Moderens Andel i Retten til at bestemme over Børnene turde imidlertid være af den allerstørste Vigtighed for hende. Jeg vil nok spørge, hvorledes en Moder vel skulde kunne krænkes dybere, end ved at en slet Mand af Ondskab fjerner Børnene fra hende? Eller hvilken Grusomhed mod hende skulde

kunne være større? Imidlertid har den danske Højesteret med stor Bestemthed fastslaaet Mandens Myndighed paa dette Omraade. Og selv om Sagen sjælden sættes paa Spidsen, er det dog sket, og det Forhold, at der eksisterer den Regel, at det er Manden, som har hele Myndigheden paa dette Omraade, føles sikkert af mange Kvinder som en Ydmygelse og som en Fare for, at de skal kunne krænkes i deres helligste Rettigheder. Derfor bør denne Regel ikke opretholdes. Men naar ingen af Ægtefællerne saaledes kan gøre Krav paa nogen Fortrinsret paa dette Omraade, maa de begge have samme Myndighed og Ret over Børnene. Herved indtræder Nødvendigheden af, at de bliver enige for selv at kunne bevare Forældremyndigheden, og derfor vil de ganske sikkert ogsaa i de allerfleste Tilfælde blive enige. Men der kan naturligvis tænkes Tilfælde, hvor de dog ikke bliver det, og selv om det er faa Tilfælde, maa der træffes en Regel ogsaa for disse Tilfælde, og det bringes da i Forslag, at den Tvist, der saaledes opstaar mellem Ægtefæller, og som de ikke selv kan løse, løses som en anden Retstvist og henvises til Afgørelse ved Overøvrigheden, her i København Overpræsidenten og udenfor København Amtmændene, saaledes at disse Øvrighedspersoner enten kan afgøre den Tvist, som foreligger i Øjeblikket mellem de to Ægtefæller, eller kan træffe en almindelig Regel om, hvordan der skal raades over Børnene. Mod denne Regel vil der blive gjort mange Indvendinger. Man vil rykke frem og sige: Det er dog forfærdeligt! Skal det nu være saadan i et Ægteskab, at Øvrigheden kan blande sig i Forholdet mellem Mand og Hustru og Forholdet mellem Forældre og Børn og bestemme i Stedet for Forældrene, hvorledes der skal raades over Børnene? — idet man lukker Øjnene for, at dette jo aldrig nogen Sinde skal finde Sted i et Ægteskab, som er lykkeligt og godt, end ikke nogen Sinde i et Ægteskab, hvor Forældrene har ondt ved at blive enige, naar de blot *kan* blive det, men udelukkende i saadanne Tilfælde, hvor Ægteskabet er saa slet, er sin Opløsning saa nær, at Ægtefællerne ikke mere kan enes om, hvorledes der skal raades over Børnene. At Øvrigheden maa gribe til, hvor Ægteskabet er saa ødelagt, er sikkert ikke noget, man kan have nogen berettiget og begrundet Indvending imod. Men Indvendinger vil man faa at høre mange Gange.